

එළු එළු එළු

ක්‍රිකට් මල්ලිලා ගේම පැරදුනත් ගැනුවා බඩු බනිස් වෙන්නම. අර කවුද කිව්ව වගේ හිසරට උන්ගේ එකෙක් ගැනුවා. හිසර උන් හැමෝටම ගැනුවා. මේ කියන්නේ අපේ කන් ඩායමේ නවසීලන්ත චාරිකාව ගැන.

ඕනෙ ගේම එකකට සෙට් වෙන්න ඕනෙ වින් එකයි ලොස් එකයි දෙකටම සුදානම් වෙලා කියලා තමයි අපි ඉගෙනගෙන තියෙන්නෙ. ඒත් ඉතින් මේක ඇත්තටම ජීර්ණ වෙලා තියෙන විදිහට අපි බලා ඉන්නේම වින් එක ගැනම තමයි අපට හිරියේ දිනන සෙට් එකක් නිසා. පහුගිය කාලේ අපේ සෙට් එකට වෙලා තිබුණා සන්නසා හිසා දිනන එක හිනියක් වෙලා අපට ගේම් එක එපා වෙන සයිස් එකට වැටිලා තිබුණේ. යකඩෝ මුං අපට ක්‍රිකට් එපා වෙන්න දෙන්නෙම නැතැනෙ. මල්ලිලා ගේම ලොස් වුණත් ඔහොම ගතවන නම් නාට් එකේ ඉඳන් බොක්කටම මාර සනීපයි අප්පා.

ටීම් එක රිබ්ට්ස් කරන්න කප් උස්සන්න තව මාර වැඩ කොටසක් කරන්න තියෙන බව නම් මේ ට්‍රිවර් එකෙන් හොඳටම ඔප්පු වුණා. පහුගිය කාලේම ට්‍රැක් එකෙන් පිට පැනලා හිටපු ටීම් එක දැන් ට්‍රැක් ආපහු ට්‍රැක් එකට වැටෙන්න හදන බවක් නම් ජේප්වා ජේතවා වගේ. අනාවැකි කියන්න තව කල් තියෙන නිසා පොඩ්ඩක් ඉවසනවා. කොහොම වුණත් අපේ හරිත් ලොක්කා කරන්න හදන (දැනට ආරට් වෙලා තියෙන) වැඩ ටික කෙරෙනවා නම් මල් හතයි. මේක ලිඩ් කරන්න හොඳ ක්ලිස් නීට් ජෙත්ට්ලිමන් කෙනෙක් හා හොඳ ගේම් ජ්ලෙන්නක් තමයි ඔහෙ කරලා තිබ්බේ. ඒකට මහානාම එනවා. අපි එකෙන්ම. මහේලගේ ප්‍රෝග්‍රැම් එක ක්‍රියාත්මක කළා නම් වැඩේ ගොඩ. චුට් මල්ලිලා, ලාස්ට් මෂන්ලා, ග්‍රවුන්ඩ් බෝයිස්ලා බලන් ඉන්නේ එහෙම කාලයක් ඇවිත් හිසරලා, කුසල්ලා, සනාලා අරවින්නලා ගැනුවා වගේ ගහන කාලයක් ආයෙත් ඉක්මනටම උදාවේවී කියලා. පොඩ් මල්ලිලාට බොක්කෙන්ම සුබ පතනවා සැලියුට් කරනවා. ගහන එක රිදෙන්නම ගහලා රියල් ගේමක් දිලා පැරදුනත් අපි උඹල ලග ඉන්නවා මල්ලිලා.

වල් අලියා සහ ගොන් අලියා

මාර විඩියෝ දර්ශනයක් දැක්කා අන්තර්ජාලෙන්. පිස්සු හැදෙනවා. අපේ විවුන් මොන මාරාලයක් වුණත් ඒක විඩියෝ කරනවනෙ. මේ මොඩයිල් ගෝන් හදා දුන්න මිනිස්සුන්ට පින්සිද්ධිවෙන්න දැන් හැමෝම මාර විඩියෝකාරයෝ වෙලානෙ. ඒ අතින් බලන්න සාන්ත අපේ ප්‍රගතිය. මේ විඩියෝ එක නොදැක්ක අය වෙනුවෙන් විස්තරේ මුලින්ම කියන්නං. මෙහෙමයි වෙන්නෙ. මිනිසෙක් අලි මන්නර බලේ පෙන්නන්න වල් අලියෙක් ඉස්සරහට ඇවිදගෙන යනවා අතින් අය එපා එපා කියලා කෑ ගහද්දි. වල් අලියා මන්නරේ පයිසෙකට මායිම් කරන්නෙ නැතුව අර මිනිහව පාගලා දානවා. වල් අලි

ජන මංගල්ල

කියන්නේ මොක්කුන්ද? උන් ඉන්නේ කැලේ සරමින්. ගහ කොළ කකා උන්ගේ පාඩුවේ ජීවත්වෙන සන්නසා. කාටවත් බයත් නෑ ණයත් නෑ. එතකොට ගොන් අලි කියන්නේ මොක්කුන්ද? උන් තමයි තමන්ගේ තරම තේරෙන්නැති තමන්ටත් වඩා කුඩා ශරීරයක් තියෙන මහු සතාගේ චුට්ම චුට් හෙත්වුඩ්කට බයේ ලෝකේ තියෙන තරමක් බර වැඩ කරන, දෙන දෙයක් කාලා දුම්වැල් වලින් බැඳිලා ඉන්න උන්. කට්ටිය කියනවනෙ උන්ට මාර මොළයක් තියෙනවා කියලා. චුට් මල්ලිලා නම් ඒකට හරිම හිනා. මොළේ කළඳක් හරි තියෙනවා නම් තමන්ගේ ශරීරයේ තරම තේරුම් ගන්න විපාසැ. උන් සේරම දේවල් කරන්නෙ පුරුද්දට මිසක් මොළෙන් කල්පනා කරලා නෙවෙයි කියන එක හුඟක් අයට තේරෙන්නෙ නැතැ. ඇත්තටම මොළේ තියෙන්නේ තැලේ ඉන්න අලිට. උන්ට උන්ගේ තරම තේරෙනවා. උන්ට ආධිපත්‍යයක් තියෙනවා. වැයික්කියක් තියෙනවා. නායකයෙක් ඉන්නවා. උන් වැලෙන්ඒ වලට බය නැතැ. ඉතින් එහෙම ඉන්න සද්දන්තයන් එක්ක සෙල්ලම් කරන්න යන මනුස්සයෙක් තියෙන. අපි විඩියෝ එකෙන් දැක්කේ එහෙම එකෙක්. මේ මිනිස්සු ජීවත් වෙන්නේ මොන ලෝකෙද? උදේ එළිවෙව්ව වෙලාවේ ඉඳන් සාස්තරකාරයෙයි කේන්ද්‍රකාරයෙයි මේ අයගෙ ඔලු වලට දාන මල විකාර විශ්වාස කරල ඒ අනුව ජීවත් වෙන්න උත්සාහ කරනා දෙවෙයටයි දෙයියන්ටයි නොපෙනෙන වෙනත් බලවේග වලටයි විශ්වාසය තියලා වැඩ කරලා ඉදිරියට යන්න පුලුවන්ද කියන එකට හොඳම උදාහරණයක් මේක. එක අතකට රටේ නායකයා ඉඳලම බෝල මිරිකන කොකු අතේ පටලවාගෙන දෙවෙඤ්ඤාත්මයේ පදයට නටන කොට හුදී ජනයා මෙහෙම වෙන එක අහන්නත් දෙයක්ද? යකෝ මුත් තාම කොණ්ඩදෙණියේ හෙනරාජ තෙලය ඉනේ බැඳුන් ඔලුවට වෙඩි තියාගෙන ටෙස්ට් කරලා බලන සයිස් එකෙන් තාම ඉන්නෙ. මෙහෙම මැටි හරක් වැඩ කරන උන් ඉන්නේ ලංකාවේ විතරමද අප්පා. මුන්ට ඉතිං ගොන් අලි නොකියා වෙන මොනා කියන්නද ග්‍රෙන්ඩ්ස්ලා. දුක කියන එක පට්ට විදිහට අපටත් දැනෙනවා. ඒත් පපුවට ඉඩ දුන්නොත් මොළෙන් වැඩක් නැති වෙනවා. ඒ හින්දා මොළෙන් හිතලා පපුවට ඉඩ දෙමු.

දාරක ශ්‍රේමයේ කතාව

මේ අම්මගෙ ස්වාමියා නැතිවෙලා අවුරුදු කීපයක් වෙනවා. දරුවන් හතර දෙනයි. දෙන්නෙක් පිටරටවල. අනෙක් දුව බැඳලා කොළඹ පදිංචිය. බාල පුතා ගාව තමයි අම්මා හිරියෙ. සියලුම දේපළ දරුවන් හතර දෙනාට ලියලයි තිබුණේ. මහගෙදර ලියල තිබුණේ පොඩ් පුතාගෙ නමට. එහෙ තමයි අම්මා හිරියෙ. ලේලිට අම්මව දකින එක ඇතැරට කටු අනිනවා වගේ වෙලා තිබුනා. අන්තිමේ පොඩ් පුතා අම්මට ස්ටේෂන් එක ළඟ අතඇරලා දාලා ගෙදර ගියා. අම්ම

අපි ඉන්නේ මිස්ට්‍රේලියාවේ හැම දෙයක්ම දියුණුයි පහසුයි. මිනිස්සු හොඳින් ඉන්නවා. කනවා බොනවා. බොඩ් වෙක්අප්ස් වෙලාවට කරගන්නවා. බහුතරය හිරෝගියි. ලෙඩ අඩුයි. දිගුකල් ජීවත්වෙනවා දියුණු සෞඛ්‍ය සේවයට පින් සිද්දවෙන්න. වැඩේ තියෙන්නේ මිනිස්සු හදන්නේ කුඩා පවුල් තමන්ගේ සුව පහසුව තකා. එතකොට වයස්ගත කට්ටිය ඉබේම වැඩි වෙනවා. කට්ටිය මැරෙන්නවත් හිතන්නෙවත් නැතැ. ජීවිතය විඳිනවා. මේක ලෝක මට්ටමෙන් ගත්තත් පොදු කාරණාවක්. ප්‍රමාණය තමයි අඩු වැඩි වෙන්නෙ.

ඊළඟ ප්‍රශ්නේ මිනිස්සු වයසට ගියහම මොකද කරන්නේ කියන එක. යුරෝපය ඇතුළු අපි හිතරම බහින බටහිර රටවල් මේවාට විවිධ වැඩ පිලිවෙලවල් පහසුකම් සපයනවා. වැඩිහිටියන්ගේ ජීවිත වලට හිසි ගරුත් වයස් ලබා දෙනවා. ඒත් අපේ වගේ රටවල් වල තත්වය මොන වගේද? අපි මේ දේවල් ගැන හිතලවත් තියෙනවද? අපි බොහෝ විට මව්වරුන්ගේ දිනය පියවරුන්ගේ දිනය වැඩිහිටියන්ගේ දිනය ගැන උපහාසෙන් කතා කරනවා. ඒත් අපේ ප්‍රායෝගික තත්වය කොහොමද? මං පොඩ් කතාවක් කියන්නම්. මේක මට යාලුවෙක් ලංකාවේ ඉඳන් කතා කරලා කිව්ව එකක්.

කෙටියෙන් කතාව මෙහෙමයි. පහුගිය දිනෙක මගේ මිත්‍රයා ලංකාවේ ප්‍රධාන නගරයක පිහිටි දුම්රිය පොළකින් තමයි හැමදාම වැඩට එන්න කෝච්චියට නගින්නෙ. එක දවසක් උදේ කෝච්චියට නගින්න විදිදී දුම්රිය පොළ ඉස්සරහ වයසක අම්ම කෙනෙක් බිම වාඩි වෙලා ඉන්නවා. හොඳ වැඳගත් පෙනුමක් තියෙන අම්ම කෙනෙක්. විදා හවස ගෙදර යද්දීත් අර අම්මා ස්ටේෂන් එකේ. පහුවදා උදෙන් අම්ම ස්ටේෂන් එකේ ඉන්නවා දැක්ක මගේ යාලුව ඇයට කතා කළා. ඇගෙන් විස්තර ඇහුවා. අම්ම කිව්ව පළමු කතාව වුණේ "අගේ පුතේ මට කන්න මොනා හරි අරන් දෙන්න.. මට බඩගිණියි.. දවස් දෙකකින් කෑවෙ නැතැ" කියලා. මගේ යාලුවගෙ පපුව හොස් ගාල් පිවිචුණා. ඉක්මණට අම්මට කන්න යමක් අරගෙන දුන්නා. ඉන්පස්සෙ අම්මගෙ කතාව අහගත්තා.

මේ අම්මගෙ ස්වාමියා නැතිවෙලා අවුරුදු කීපයක් වෙනවා. දරුවන් හතර දෙනයි. දෙන්නෙක් පිටරටවල. අනෙක් දුව බැඳලා කොළඹ පදිංචිය. බාල පුතා ගාව තමයි අම්මා හිරියෙ. සියලුම දේපළ දරුවන් හතර දෙනාට ලියලයි තිබුණේ. මහගෙදර ලියල තිබුණේ පොඩ් පුතාගෙ නමට. එහෙ තමයි අම්මා හිරියෙ. ලේලිට අම්මව දකින එක ඇතැරට කටු අනිනවා වගේ වෙලා තිබුනා. අන්තිමේ පොඩ් පුතා අම්මට ස්ටේෂන් එක ළඟ අතඇරලා දාලා ගෙදර ගියා. අම්ම

කඳුළු පිහිදාමින් කතාව කිව්වා.
"අර රට ඉන්න දරුවෝ මොකුත් උදව්වක් කරන්න නැද්ද?" මගේ යාලුවා ඇහුවා. "පොඩ් පුතාට මහ ගේ ලිව්ව කියලා ඒ අය තරහයි දරුවෝ.. අවුරුදු ගණනක් කතා කරලා නැතැ.. කමක් නෑ පුතේ.. ඒ අය සතුටින් ඉන්නවානම් මට ඇති" අම්මා කිව්වා.

ඔහොම දේවදත්තයෝත් හුඟක් ඉන්නවා අපේ ලෝකේ. ෂුවර් එකටම අර රට ඉන්න දරුවෝ දෙන්නා උන්ගේ දරු මල්ලොත් එක්ක මව්වරුන්ගේ පියවරුන්ගේ දින සමරණවා ඇති. ඒවායේ වටිනාකම් දරුවන්ටත් කියලා දෙනවා ඇති. උන්ට පිටරටවල වයිනිස් හරි මැක්ඩොනල්ඩ්ස් හරි කන්න විසදුම් කරන එක බොලර් 10 ක් ලංකාවේ ඉන්න අම්මට තාත්තට යවන්න හිතන්නෙ නැතැ. ඒකෙන් හැටි හේද සාන්ත. තව එකක්. මේ හැමෝම නෙවෙයි. චුට් මල්ලි අවධාරණයෙන් කියන්නේ හුඟක් හොඳ මිනිස්සුන් ඉන්නවා. ඒත් බහුතරයකගේ තත්වය ඉතාම ශෝචනීයයි. ඒක තේරුම් ගන්න මහලු නිවාසයකට ගිහිල්ලා බලන්න ඕනෙ. සමාජ සේවා කියලා අමාත්‍යාංශයක් නම් තියෙනවා. උන් හිතා න්නෙ සමුද්දියයි පින් පඩියයි දුන්නම සේරම හරි කියලා. කවදා ඇත්ත තේරුම් ගනියිද? හරිම දුකයි හලෝ.

එයන් ගියා

ප්‍රේමදාස ගියා. රත්ජන් ගියා. රොනී ගුණසිංහ ගියා. ලකී විජේරත්න ගියා. මේ හැමෝම අවසන් ගමන් ගියේ මහ මග . හමුදාව ඇතුළු නිල නොලත් මැර කල්ලි කලු බළල්ලු කහ බළල්ලු ප්‍රා ආදී මෙකී නොකී හමුදා වලට හීෂණයේ මුල් පාඩම ඉගැන්වූ උඩුගම්පොළ ගියේ සුව ගමනක්. ඒක තමයි ඇත්ත . හීෂණය ගැන දැන් ඉන්න පරම්පරාවට ඇත්තෙ ප්‍රාමක අවබෝධයක්. ඔවුන්ට හීෂණය ගැන අත්දැකීමක් නැතැ. ඔවුන් හීෂණය ලෙස දකින්නේ අත්විඳින්නෙ එහෙත් මෙහෙත් හොයා ගත්ත හුදකලා සිද්ධි පමණයි. ඒ නිසා 88 89 හීෂණය ගැන ඔවුන් දක්වන අදහස් පවා ප්‍රාමකයි. ඒක ගේස් බුක් එකේ දාන වින්ට්‍රි වලින් පැහැදිලිව පෙනෙනවා. උඩුගම්පොළ යනු පැවති රජය ආරක්ෂා කිරීමට කැපවූ දක්ෂ නිලධාරියෙක් ලෙස සමහර දකින්න උත්සාහ කරන්නේ මේ නොදැනුවත් කම නිසයි. ඒ ගැන නම් කකුමන කතාද? මේ මිනිසාගේ මරණය සිදුවූ මේ මොහොතේ මට නම් දැනුණේ වෙනත් දෙයක්. ඒ තමයි උඩුගම්පොළ යනු අප අදහන බුදු දහමේ දිව්යිදම්මවේදණීය කර්මය වෙනස් කළ පුද්ගලයකු ලෙසයි. බරපතළ අපරාධ කේරු බොහෝ මිනිසුන් අසාමාන්‍ය ලෙස මිය යද්දී සත්‍ය ලෙසම බුරුකු පිටින් කෙරුණ සංහාර වලට නායකත්වය සැපයූවායයි සැලකෙන ඔහු වැන්නකු අකල්මරණයකට පත් නොවී දීර්ඝ කාලයක් ජීවත්වී සාමාන්‍ය ස්වභාවික මරණයකට පත්වීම අදහන්නත් පුලුවන්ද කියලා කෙනෙකුට හිතෙන්න පුලුවන්. ඒත් ඒවා එහෙම වෙනවා.